

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 9. února 2023 **stížnost státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2** proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. prosince 2022, sp. zn. 5T 27/2016, v trestní věci **obžalovaného** M K, narozeného a rozhodl

takto:

Podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu se napadené usnesení **zrušuje** a soudu I. stupně se ukládá, aby o věci **znovu jednal a rozhodl**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 bylo rozhodnuto tak, že podle § 231 odst. 1, 2 tr. řádu za užití § 223 odst. 2 tr. řádu z důvodu § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu se trestní stíhání obžalovaného M K, pro skutek, že obviněný H, jenž věděl, že bude vyhlášeno výběrové řízení, ve kterém měl zájem uspět, na prodej nemovitostí označených jako „“ a tvořených pozemkem parcelního čísla se stavbou čísla popisného pozemkem parcelního čísla se stavbou čísla popisného pozemky parcelních čísel, vše v katastrálním území, zapsaných na listu vlastnictví číslo, katastrálním pracovištěm, jejichž vlastníkem je, se sídlem, který avizované výběrové řízení vyhlásil dne 24. 02. 2015 a zveřejnil jej na webových stránkách a v dalších médiích, přičemž již v první polovině února roku 2015 na blíže nezjištěném místě předal obviněný H obviněnému B finanční hotovost ve výši 250.000,- Kč, aby jmenovaný zprostředkoval předání peněz obviněnému K, což obviněný B učinil s tím, že částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro obviněného K a že zbývající částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro P D, nar. kterému obviněný K tyto finanční prostředky kolem poloviny února roku 2015 předal v obálce ve své kanceláři s tím, že se jedná pouze o polovinu slíbené částky a že druhou polovinu obdrží poté, co obviněný H ve výběrovém řízení uspěje, přičemž poskytnuté finanční prostředky měly být zárukou toho, že ani jeho, obviněný K, žádným způsobem nenaruší průběh vyhlášeného výběrového řízení a že jej nechají proběhnout až do jeho finální fáze, tedy do prodeje souboru nemovitostí vítězi výběrového řízení, dosud kvalifikovaný u obž. K jako jednak pomoc k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, jednak přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku zastavuje.
2. Proti napadenému usnesení podal **státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2** v zákonné lhůtě **stížnost**, ve které soudu I. stupně vytýká, že napadené usnesení je

nepřezkoumatelné, neboť soud I. stupně v odůvodnění svého usnesení neuvedl naprosto ničeho k tomu, jakým svým chováním po činu obžalovaný ■■■■■ K■■■■■ dosáhl toho, že soud dospěl k závěru, že účelu trestního řízení bylo dosaženo. Pokud trestní řád jako takové chování příkladmo uvádí snahu nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, pak žádné takové jednání nelze na straně obžalovaného ■■■■■ K■■■■■ shledat. Vzhledem k tomu, že obžalovaný vinu od počátku popírá, nelze na jeho straně shledat ani jakoukoli sebereflexi a možnou nápravu.

3. Soud I. stupně v napadeném usnesení nerozvádí ani další zákonné podmínky aplikace ustanovení § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu, tedy význam a míru porušení chráněného zájmu a okolnosti a následky spáchaného činu, neboť v odůvodnění usnesení pouze popisuje procesní peripetie způsobené pochybeními předchozí předsedkyně senátu a samosoudce, jejichž následkem došlo k promlčení trestní odpovědnosti obžalovaných ■■■■■ B■■■■■ a ■■■■■ H■■■■■
4. Napadené usnesení soudu I. stupně je v každém případě i věcně nesprávné, neboť podmínky zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu nejsou v případě obžalovaného ■■■■■ K■■■■■ naplněny, neboť za naplnění těchto podmínek nelze v žádném případě považovat skutečnost, že pro promlčení trestní odpovědnosti bylo zastaveno trestní stíhání dvou jeho spoluobžalovaných, anebo že by již měl v této chvíli vykonánu větší část podmíněného trestu uloženého předchozím odsuzujícím rozsudkem, pokud by nebyl k odvolání obžalovaného i státního zástupce zrušen.
5. Vzhledem k výše uvedenému státní zástupce navrhuje, aby Městský soud v Praze napadené usnesení podle § 149 odst. 1 tr. řádu zrušil a podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. řádu Obvodnímu soudu pro Prahu 2 uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.
6. Městský soud v Praze podle § 147 odst. 1 tr. řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, vůči němuž stížnost státního zástupce směřovala, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo a dospěl k následujícím závěrům.
7. Po přezkoumání předloženého spisového materiálu se Městský soud v Praze přesvědčil, že soud I. stupně pochybil, když rozhodl tak jak ve výroku napadeného usnesení uvedeno. Státní zástupce ve své stížnosti zcela správně namítá, že napadené usnesení je nezákonné, neboť v ustanovení § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu se zcela jednoznačně uvádí, že „státní zástupce může zastavit trestní stíhání, jestliže vzhledem k významu a míře porušení nebo ohrožení chráněného zájmu, který byl dotčen, způsobu provedení činu a jeho následku, nebo k okolnostem, za nichž byl čin spáchán, a vzhledem k chování obviněného po spáchání činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, je zřejmé, že účelu trestního řízení bylo dosaženo“. Z odůvodnění napadeného usnesení je však patrné, že skutečnostmi uvedenými v ustanovení § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu se soud I. stupně vůbec nezabýval, pouze konstatuje, že od doby zahájení trestního stíhání se obžalovaný ■■■■■ K■■■■■ nedopustil žádné jiné trestné činnosti ani přestupku, a že trestní řízení, které je proti němu vedeno, je neúměrně dlouhé a že by bylo nespravedlivé, pokud stíhání jeho spoluobžalovaných bylo pro promlčení zastaveno a on byl jediný, který by byl eventuálně uznán vinným za jednání, pro které nebyl žalován pouze on. Následně pak pouze paušálně konstatuje, že vzhledem k významu a míře porušení nebo ohrožení chráněného zájmu, který byl dotčen, vzhledem k chování obviněného po spáchání činu je zřejmé, že účelu trestního řízení bylo dosaženo, aniž by toto tedy podrobněji konkretizoval. Zcela pominul, že obžalovaný ■■■■■ M■■■■■ K■■■■■ byl zcela důvodně trestně stíhán pro jednak pomoc

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

k přečinu podplácení podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 tr. zákoníku a jednak přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 tr. zákoníku, tedy společensky vysoce nebezpečnou trestnou činnost, a proto i z hlediska generální prevence nelze souhlasit s názorem soudu I. stupně, že vzhledem k tomu, že obžalovaný od zahájení trestního stíhání v předmětné trestní věci, se žádné další trestné činnosti nedopustil a ani přestupku, že účelu tr. řízení bylo dosaženo. Z předloženého spisového materiálu však nelze přehlédnout, že aktivní v předmětné trestné činnosti byl právě obžalovaný [REDAKCE] M [REDAKCE] K [REDAKCE], který doposud nebyl soudně trestán a od samého počátku trestního stíhání spáchání trestné činnosti popírá. Z jeho projevů po spáchání činu nelze dovodit, že si je vědom podstatných okolností zakládajících trestní odpovědnost za své jednání, které se musí do budoucna vyvarovat. V této souvislosti Městský soud v Praze poukazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, zejména usnesení ze dne 25. 10. 2018, sp. zn. 4Tdo 1174/2018, z něhož především vyplývá, že délka trestního řízení není pro rozhodnutí podle § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu nijak významná a usnesení ze dne 24. 7. 2019, sp. zn. 6Tdo 739/2019, z něhož mj. vyplývá, že pokud obviněný popírá spáchání trestné činnosti ve vztahu k podstatným okolnostem, není možné mít za to, že bylo dosaženo účelu trestního řízení.

8. V napadeném usnesení se soud I. stupně s judikaturou Nejvyššího soudu ani Ústavního soudu v tomto směru vůbec nevypořádal. Ze spisového materiálu je navíc zřejmé, že obviněný neprojevil snahu po nápravě, doposud si stojí za svým tvrzením, že se o žádný úplatek nejednalo. Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 8. 7. 2003, sp. zn. II ÚS 32/03, připomněl, že nepřiměřenost délky řízení je podle dosavadní judikatury Evropského soudu pro lidská práva důvodem toliko pro spravedlivé zadostiučinění stěžovatelů formou finanční náhrady, ale není a ani nemůže být důvodem pro zastavení trestního stíhání.
9. Z výše uvedeného je tedy patrné, že stížnost státního zástupce je zcela důvodná a požadavek řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí napadené usnesení nesplňuje, a proto Městský soud v Praze rozhodl tak, jak ve výroku tohoto usnesení uvedeno. Dodává, že dle judikatury Ústavního soudu právě požadavek řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí jako jedné ze základních podmínek spravedlivého, respektive ústavně souladného rozhodnutí, vyplývá i z ústavního zákazu výkonu libovůle soudy.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 9. února 2023

JUDr. Alena Makovcová, v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.